

Pinsedag – 1. tekstrække

Nygårdskirken 8. juni 2025, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 14, 22-31

Salmer: 290; 287; 292; 285; 298, v.3; 296

Gud – fyld os med Åndens styrke og fred. Amen.

Lagde i mærke til det præludium, Christian indledte gudstjenesten med? Det buldrede og bragede! Og netop sådan lød det den allerførste pinsedag, da Helligånden kom til Jesu disciple: Som et stormvejr, der fyldte hele huset hvor de sad – og fyldte dem *selv*! Det fik sikkert døre og skodder til at springe op! I hvert fald sprang *disciplene* op og fór ud i byen – fyldt af inspiration og lyst til at fortælle hele verden om Gud og Jesus! De *lyste* så meget af ny energi, at det så ud som om der var *ild* i dem! Helligånden havde forvandlet dem: Før den kom, sad de i skjul bag låste døre og lukkede skodder; de turde ikke gå ud af frygt for at blive genkendt som Jesu tilhængere og blive slået ihjel ligesom ham. Men Helligånden gjorde dem til *ildsjæle*, der drog ud til fremmede folkeslag og missionerede for den kristne tro! Så stærkt virker

Helligåndens inspiration! *Inspiration* betyder netop at der bliver blæst nye kræfter ind i én, en genoplivning! Og netop sådan er menneskets tilblivelse jo også beskrevet i Bibelen: Først er der bare en *genstand*, en lerdukke – *indtil* Gud blæser sin *livsånde* ind i den: Så opstår det *levende* menneske. For det, der *gør* os til *mennesker*, er noget *ekstra* – noget der fylder os *udefra* og gør os bevidste om, at der er en *mening* med os, *udover* det vores krop og vores følelser kræver: Vi har en opgave, et ansvar, et kald. Vi er skabt til at *lytte* til det kald og *svare* på det med vores liv! Vi er skabt til *kommunikation med Gud*! Og med kommunikation med *hinanden* – om livets mening, om Guds gaver og opgaver til os! Denne bevidsthed om at være *kaldet* kom meget intenst til Jesu efterladte venner den første pinsedag: Gud blæser sin livsånde ind i dem – og *så* ved de, hvem de *er*: De er *Jesu livsvidner* her på Jorden – og alt det, Jesus har delt med dem, det skal de nu ud og dele med andre! Jesus havde forberedt dem på den forvandling, de nu mærkede – fra total udslukthed til opflammende inspiration! Pludselig var det virkelighed – og jeg tænker, at I kan nikke genkendende til den erfaring: At føle sig ensom,

forladt – ligesom gået i stykker, værdiløs fordi man ikke slår til. Og *pludselig* bliver der alligevel kaldt på én: Nogen *regner* med én – og midt i éns egen svaghed bygger det en ny styrke og handlekraft op! Det er en pinseoplevelse – det er Helligåndens forvandlende kraft! Og dét er kernen i den kristne tro: At Gud kalder på os og blæser fred og mod ind i vores hjerte, så vi må lytte, tage opgaven på os – og på trods af vores egen uduelighed også *kan* handle, *ikke* på vores *egen* styrke men på *Guds* styrke!

Når gudstjenesten slutter, så sker det jo igen med *musik*: Det begyndte med bulder og brag – og det slutter med fine bløde fløjtetoner fra orglet. Sådan er Guds Helligåndes inspiration: Den bryder *igennem* med *stor* kraft; det skal *til* for at vække os af vores fortvivlelse og modløshed. Og så *bliver* Helligånden hos os – som en varm fred i hjertet, en stille fortrøstning om at det nok skal gå: For Gud elsker os uden beregning og bærer over med os uden forbehold! Så tør vi vel også både leve og elske? Glædelig pinse! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*